

postajah so vstopali zdravi ljudje, krepko življenje je sijalo z obrazov in sleherni je govoril Tonku prijetno zvenečo domačo govorico. Z žarečimi očmi je gledal sedaj ljudi, sedaj vasi in brda, kjer je domoval rod, po jeziku brat. Nič več ga ni prevzemal občutek osamelosti, bil je brat med brati, ki so čutili eno: ljubezen do iste domovine, kjer se čuje ob vsakem kamnu slovenska govorica, kjer kmetič poganja vola — tihot! in razume ga delavna živina, kjer se je naučila ptica pesmi in še vetrič — kakor bi se bil porodil v

domačih tleh, ljub, miren in prijazen je njegov dih. Močna domovinska ljubezen je bila tista moč, ki je Tonku vlila novih sil. Ko sta z Logondrom merila živahno Gorico, je stopal za njim kakor bi bil na domačem dvorišču, ni ga strašila množica vtisov kakor takrat v Trstu.

Opoldne sta stopila v gostilno in zaužila kosilo. V kavarni mu je gospodar naročil sladoled. Tonek se ga je močno razveselil, zakaj bilo je vroče, kakor bi sedel na krušni peči.

(Dalje prihodujič.)

Sokolske svečanosti v Ljubljani

Letošnji Vidov dan v Ljubljani je ostal v trajnem spominu vsem, ki so ga doživeli. Prinesel je nepričakovano mogočno zmago-slavje jugoslovenskemu Sokolstvu in jugoslovenski narodni in državni misli in je zapisan z zlatimi črkami v zgodovini Ljubljanskega Sokola, ki je praznoval letos 70 letnico obstoja. Ljubljanski Sokol je lahko res zadovoljen z mogočnim uspehom, Ljubljana pa ponosna nanj.

Sokolski zlet je presegel vsa pričakovanja. Po rahlem nočnem deževju se je Ljubljana sveža predramila v jutru Vidovega dne, še lepša, še bolj okrašena, v morju zastav, prepolna pa tudi cvetja in zelenja. — Mirno lahko trdimo, da je sprejela prestolnica dravske banovine ta dan v svojo sredo nad 40.000 gostov, sokolskih in drugih. Po vseh železniških progah, ki vodijo proti Ljubljani, je prispelo te dni na glavni kolodvor 20 posebnih vlakov. Ljubljana je preko noči postala velemesto. Slikovitost vseh teh množic so pa kar najučinkovitejše povečale pestre narodne noše iz vseh pokrajin Jugoslavije, iz Češke, Poljske in Rusije, ko so že sami sokolski kroji dali našemu mestu izredno lepo sliko in živahnost.

Izmed mnogoterih svečanosti, ki so bile v zvezi s sokolskim zletom, naj omenimo le javno telovadbo, ki je bila krona vse vzorno urejene prireditve, razvitje novega sokolskega prapora, ki ga je ob 70 letnici po-

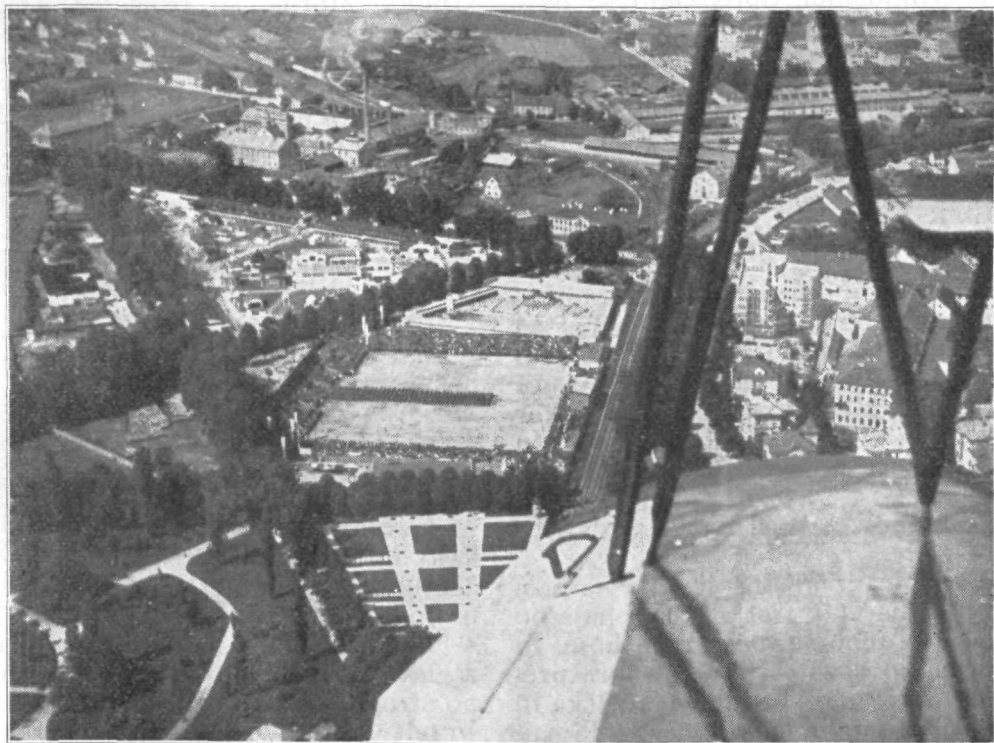
klonil Ljubljanskemu Sokolu Nj. Vel. kralj Aleksander in izročitev kraljevega meča Ljubljanskemu Sokolu. Za javno telovadbo, ki ji je na zletišču prisostvovalo 30.000 ljudi, mnogo tisoč jih je pa moralo radi pomanjkanja prostora oditi, je bilo prijavljeno 10.000 članov, ki radi premajhnega prostora seveda niso mogli nastopiti naenkrat, temveč le v skupinah po 3300. Vse tribune in stojišča na telovadišču so bile nabito polne svečano razpoloženega občinstva. Pri javni telovadbi so nastopili člani Jugoslovenskega Sokola, češkoslovaški Sokol, ruski Sokoli, jubilat Ljubljanski Sokol, gojenci inženjerske podčastniške šole iz Maribora, kmečke sokolske čete v narodnih nošah iz Niša, Sarajeva, Cetinja, Bjelovara, Banjaluke itd. — Odlično je nastopila tudi strumna četa naše kraljevske vojne mornarice. Med vihar-nim vzklikanjem občinstva za naš Jadran je prikorakalo na telovadišče 192 mornarjev v belih hlačah in z belimi čepicami. Ob zvokih veličastne himne »Buči morje Adrijsko« *so izvajali simbolično telovadno skladbo tako vzorno, da je občinstvo že med izvajanjem prirejalo našim vrlim pomorščakom silne ovacije.*

Najsvečanejši trenutek dneva je bilo razvitje novega sokolskega prapora. Ko je pred glavno tribuno v krasnem razporedu stalo članstvo Ljubljanskega Sokola od najstarejših telovadečih članov do najmlajših Sokolčev in Sokoličk, jih je nagovoril gospod Marić takole:

»Po naročilu Nj. Vel. kralja, vzvišenega kuma in darovalca, izročam to zastavo, simbol naše velike in močne domovine, Ljubljanskemu Sokolu kot znak Njegovega visokega spoštovanja in odlikovanja, čestitajoč vam obenem k temu visokemu odlikovanju. Bodite močni in ponosni in prizadevajte si, da boste povsod in ob vseh razmerah vredni zaupanja in pozornosti, ki jo vam tudi ob tej priliki izkazuje Nj. Vel. kralj. Pod to zastavo, visoko dvignjeno v moški

ralj boriti za vstopnice, učinkovita izvedba vseh vaj, vse to je ostalo in mora ostati v nepozabnem spominu vsem. Ravno tako veličasten je bil tudi nepozabni sprevod, v katerem je skozi belo Ljubljano strumno korakalo preko 30.000 Sokolov, pozdravljenih in s cvetjem obsutih od navdušenih množic.

Kar smo videli in dojeli na Vidov dan, nam je vlilo prepolno nove vere v uspeh dela za preporod Slovanstva v duhu sokol-

Kako je letalec videl telovadišče in okolico

roki, zbrani v močno falango ter pod vodstvom viteškega sina kralja vašega starešine, Nj. Vis. prestolonaslednika Petra, korakajte samo naprej, smelo, ponosno in zmagoslavno k svojemu cilju, k uresničenju vaših idealov in nad, ki jih stavljata v vas kralj in domovina. Zdravo!»

Odposlanstvo Sokola je prevzelo prapor, ki mu ga je izročil prvi podstarosta SKJ brat Gangl, nakar je zabučalo na zletišču kakor morje, velikanske ovacije, ki kar niso hotele pojenjati, so zaorile našemu kralju in Sokolu.

Pestra slika, ki jo je nudilo telovadišče, velika množica ljudi, ki so se takorekoč mo-

ske ideje. Vidov dan se po tako srečno končanem javnem nastopu slovanskega Sokolstva razrašča v eno tistih veličastnosti, ki jim človek skoro ne najde besede.

Nam Jugoslovenom, posebno pa sokolski mladini, je bil ta zlet pobuda za poglobitev narodne zavesti v našem narodu. Prekrasni prapor, ki ga je sprejel Ljubljanski Sokol od našega narodnega kralja za sedemdesetletnico dela na slovanskem jugu, naj plapola v Ljubljani, prestolnici ob meji, naj zove k novemu, neutrudnemu delu, v boj za vse lepo in blago, v zmago!

Vse za kralja, za narod, za Jugoslavijo! Zdravo, zdravo, zdravo!